

Familie en vrienden van Hendrik Hein en Jeroen, dames en heren, collega's,

Op deze plek van bezinning en reflectie denken wij in dankbaarheid en met respect terug aan onze collega's, vrienden en familie die ons tijdens de uitoefening van het politieberoep zijn ontvallen. Dankbaar voor het verrijken van onze levens. Voor het zijn van een goede collega. Dankbaar voor het bijdragen aan de veiligheid van iedereen in Nederland.

Ik denk in het bijzonder aan Hendrik Hein de Vries en Jeroen Westerveen. Hun namen zijn het afgelopen jaar bij de andere 159 collega's hier in de Tuin van Bezinning in de muur gegraveerd. Er gaat een hele wereld schuil achter deze op het eerste gezicht eenvoudige inscripties. Een wereld van verdriet en onmacht bij de nabestaanden. Enorme impact op de directe collega's.

Het is laat op de middag in december. 'Doe voorzichtig want het kan glad zijn,' roept de coördinator van het Drentse observatieteam, Hendrik Hein de Vries, nog tegen zijn collega's.

Even later horen dezelfde collega's het niet te bevatten nieuws: de 31-jarige Hendrik Hein is verongelukt. Met zijn dienstauto verloor hij door gladheid de macht over het stuur. De auto kwam tot stilstand tegen een boom.

Een vakman, positief kritisch, fanatiek en bovenal goudeerlijk. Zo omschrijven collega's Hendrik Hein. Hij vertelde graag verhalen over zijn vrouw Elly, zijn zoon Lennart, de komst van de tweeling, zijn familie die hij

dichtbij had, zijn goede vriendenclub, zijn liefde voor de korfbalvereniging, zijn Surhuizum en zijn werk.

Een Friestalige kreet en een lach weerklonk vaak op de werkvloer. Hendrik Hein mopperde wel als Ajax had verloren, maar als er ook maar iemand positieve energie uitstraalde dan was hij het wel. Hij was de drijvende kracht van de personeelsvereniging en toonde belangstelling voor iedereen, niet alleen vakinhoudelijk maar ook persoonlijk.

AT-medewerker Jeroen Westerveen nam op 20 juni vorig jaar deel aan een klimopleiding in het Britse Cornwall. Hij gleed uit en doordat de eerste borgpin losliet, viel Jeroen een stuk naar beneden. Met zijn hoofd kwam hij tegen de rotsen aan. Hierbij liep hij een schedelbasisfractuur op waaraan hij vrijwel direct overleed. Een zeer noodlottige samenloop van omstandigheden. Jeroen was pas 33 jaar oud.

Zijn collega's bij het IJssellandse arrestatieteam kenden Jeroen als een professionele en gedreven collega. Hij gaf zich voor de volle 100 procent, was een echte teamplayer en stond te allen tijde klaar voor zijn collega's. Jeroen sprak altijd vol trots en liefde over 'zijn meiden' thuis. Als fanatieke sportman blonk hij uit bij alle vormen van sport. Op de werkvloer vormde Jeroen de vrolijke noot en was hij altijd positief gestemd. Door zijn onvermoeibare inzet maakte Jeroen deel uit van de fundering van het team.

De nabestaanden en collega's van de dienders die bij de uitoefening van hun beroep om het leven komen,

kunnen op onze steun en inzet rekenen. En daar hoort ook deze herdenking en een plek op dit aangrijpende monument bij.

Jeroen en Hendrik Hein en al die andere politiemannen en -vrouwen die we hier herdenken, drukken ons met de neus indringend op de feiten. Dat iedere politiemann/vrouw een prijs betaalt voor dit mooie vak en de inzet voor de samenleving. Want noem mij een ander beroep waarbij je 24 uur per dag, 365 dagen per jaar blootgesteld kunt worden aan gevaar. In welk vak sta je het ene moment met een buurtbewoner een gezellig praatje te houden en moet je een ogenblik later een explosieve situatie ten goede keren?

Om nog maar te zwijgen over de psychische druk die je moet weerstaan. En de specifieke vaardigheden en technieken die je dient te beheersen om dit vak te kunnen doen. Of dat nou de politiemotorrijder is die risico's neemt om als het erop aankomt zijn motor net even beter onder controle te hebben dan de gemiddelde bestuurder van een motorfiets. Of een medewerker van een arrestatieteam die zijn fysieke limieten opzoekt. Die vaardigheden en technieken moet je oefenen en ook dat brengt risico's met zich mee. Want ook tijdens het trainen worden de grenzen natuurlijk echt gezocht.

Tegelijkertijd overschrijden sommige burgers juist grenzen. Niet alleen verbaal, maar ook fysiek. Geweld tegen politiemensen komt helaas regelmatig voor. Zo belandde een agente in Den Haag vorig jaar in zorgelijke toestand in het ziekenhuis nadat ze met een mes was gestoken door een verdachte. En in Breda werd begin

dit jaar een motoragent neergestoken tijdens een zoekactie naar woningovervallers. Zomaar twee voorbeelden van buitensporig geweld waar je mee wordt geconfronteerd.

Die politiepet past niet iedereen; die past slechts ons. Het vraagt nogal wat van je weerbaarheid. Politie mensen zijn goed getraind en erop geselecteerd dat ze dit vak aankunnen. En als het toch misgaat, dan sta ik ervoor dat de organisatie er voor ze is. Als een politiemedewerker is aangevallen, dan is er opvang. Eventuele schade wordt verhaald op de daders.

Als een politieman- of vrouw iets traumatisch meemaakt, proberen we posttraumatische stressstoornis te voorkomen. En mocht dat niet lukken, dan gaan we er samen met die collega mee aan de slag. Wij treffen steeds meer maatregelen om PTSS bespreekbaar te maken en mensen door te verwijzen. Ook de impact op iemands privéleven en op zijn of haar gezin vraagt daarbij onze zorg.

Het liefst zou ik er persoonlijk voor zorgen dat nooit meer een politiemedewerker gewond zou raken of komt te overlijden tijdens het werk. Gelukkig slagen wij daar dankzij alle maatregelen meestal in. Voor de dienders die de zwaarste tol moesten betalen, rest ons slechts respect en dankbaarheid te tonen.

Dank voor het meewerken aan de veiligheid in Nederland. Dank voor de bijdrage aan waar wij nu als Nederlandse samenleving staan. Dank voor het meebouwen aan de professionaliteit van de huidige

politie. Elk jaar weer komen we onze dank hier betuigen en herdenken. Wij zullen jullie ultieme offer nooit vergeten.